

## TIZENKÉT ÉV

(Dinnyés Józsefnek)

1.

Lelkünk tán a sírba hajnalban tétetik,  
s főtől való fául csak a csönd tüzetik;  
s addig is, sorsunk tán könnyet könnyre perget;  
nem hagyjuk, őrizzük a legszebb szerelmet.

Őrizzük, öleljük. Lidércálmok pedig  
törékeny kezünket láncsal rettegтетik.  
Dacos nyelvünk mégis madárnak felelget,  
világgá dalolja a legszebb szerelmet.

A fehér papírra rácsordul a vérünk,  
romlás ellen való énekekben élünk.  
S ítélő szemünkre haraggal ha néznek,  
bujdoktában szépül igazzá az ének.

(1974)

2.

Lelkünk ágról ágra madárnak tétetik,  
de ha van is szárnya, bűnnek találtatják.  
Akárki tekint ránk s mézet-mázat perget,  
sohase érezzük a legszebb szerelmet.

Ne hagyjuk, ne higgyük. Álmainkban pedig  
életünkbe másik élet kapaszkodik.  
Boldog madárdalnak rikoltás felelhet,  
írántunk csak héják éreznek szerelmet.

Hosszú hőmezőre csordul forró vérünk,  
énekünk utolsó omlásáig élünk.  
Akiket szerettünk, utánunk se néznek,  
jusson nekik mégis irgalmas ítélet.

(1986)